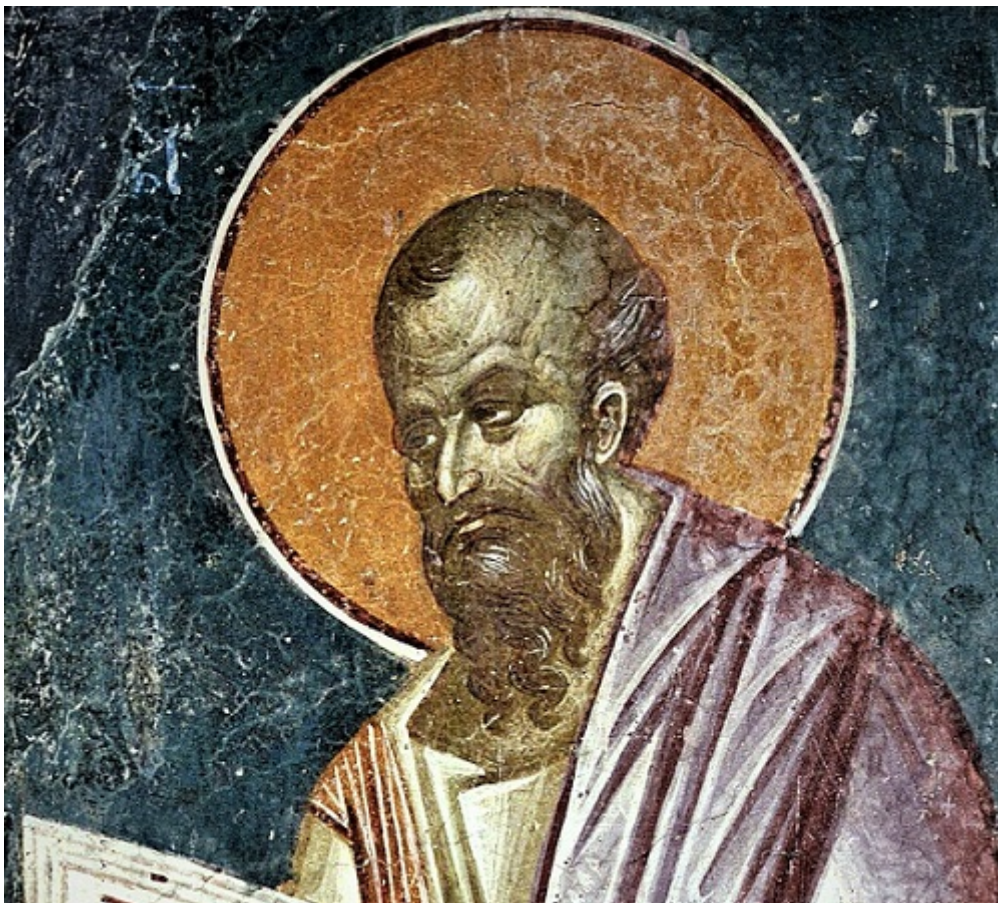

23 Ιουνίου 2020

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Ποια αδαμάντινη ψυχή μπορεί να δείξει του Παύλου την υπομονή;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Απόστολος Παύλος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=499782>

Τι να θαυμάση κανείς τον Ισαάκ; Πολλά βέβαια κι άλλα, περισσότερο όμως την ανεξικακία, όταν άνοιγε πηγάδια και τον έδιωχναν από τα σύνορά του, που δεν αντιδρούσε αλλά ανεχόταν να του φράζουν τα πηγάδια του και δεν ένοιωθε κακό γι' αυτούς που τον αδικούσαν, αλλά έφευγε και παραχωρούσε παντού τα δικά του κτήματα μέχρι που χόρτασε την άδικη επιθυμία τους.

Αλλά ο Παύλος δεν έβλεπε να του καταστρέφουν με πέτρες τα πηγάδια του, αλλά το δικό του σώμα, κι όμως δεν ανεχόταν μόνο, όπως ο Ισαάκ, αλλά προσπαθούσε να ανεβάση στον ουρανό εκείνους που τον λιθοβολούσαν.

Γιατί όσο σκεπαζόταν με πέτρες η πηγή, τόσο και πιο πολύ ανάβλυζε, και περισσότερους επήγαζε ποταμούς υπομονής. Θαυμάζει η Γραφή το γυιο του Ισαάκ για την υπομονή του; Μα ποια αδαμάντινη ψυχή μπορεί να δείξει του Παύλου την υπομονή;

Αυτός δεν υπηρέτησε δυο φορές επτά έτη, αλλά όλο του το βίο για τη νύμφη του Χριστού, δεν βασανιζόταν μόνο από τη ζέστη της μέρας κι από την παγωνιά της νύχτας, αλλά άντεχε ατέλειωτη βροχή τα βάσανα, τη μια να μαστιγώνεται, την άλλη να τον λιθοβολούν, την άλλη να μάχεται με τα θηρία, την άλλη να παλεύη με το πέλαγος και να πεινά αδιάκοπα, μέρα και νύχτα, και να κρυώνει, και να πηδά παντού πάνω από τα εμπόδια, και να αρπάζει τα πρόβατα από το στόμα του

διαβόλου.

Θα πης για τη σωφροσύνη του Ιωσήφ;

Αλλά φοβάμαι μήπως είναι αστείο να εγκωμιάση κανείς μ' αυτήν τον Παύλο, εκείνον που εσταύρωσε τον εαυτό του για τον κόσμο, κι έβλεπε όχι μόνο όσα ευχαριστούν το σώμα, αλλά όλα τα πράγματα όπως βλέπομε εμείς τη σκόνη και την τέφρα κι ήταν αδιάφορος σαν ένας νεκρός για ένα νεκρό. Τόσο προσεκτικά κατάπαυε τα φυσικά σκιρτήματα, ώστε κανένα ποτέ ανθρώπινο πάθος δεν έπαθε για τίποτε.

Θαυμάζουν τον Ιώβ όλοι οι άνθρωποι;

Πολύ φυσικό, διότι ήταν μεγάλος αθλητής και μπορούσε να παραβληθή με τον ίδιο τον Παύλο για την υπομονή, για την καθαρότητα του βίου του, για όσα μαρτυρεί ο Θεός, για τη γενναία εκείνη μάχη, για τη θαυμαστή νίκη του μετά τη μάχη.

Αλλά ο Παύλος ζούσε σ' αυτόν τον αγώνα όχι μήνες πολλούς αλλά χρόνια πολλά. Δεν έλυωνε βώλους της γης με το πύο του και δεν καθόταν σε κοπριά, αλλά έπεφτε αδιάκοπα στο ίδιο του λιονταριού το νοητό στόμα, πάλευε με χίλιους πειρασμούς κι όμως ήταν πιο σταθερός από την πέτρα.

Δεν τον περιγελούσαν τρεις φίλοι ή τέσσερις, αλλά όλοι. Οι άπιστοι ψευδάδελφοί τον έφτυναν και τον κατηγορούσαν.

Θα πης, ήταν μεγάλη η φιλοξενία του Ιώβ και η στοργή του για τους φτωχούς;

Κι εμείς δε λέμε το αντίθετο, μα αυτά τα είχε ο Παύλος τόσο ανώτερα, όσο ανώτερη είναι η ψυχή από το σώμα. Γιατί αυτά που έκανε ο Ιώβ για τους ανίκανους στο σώμα, αυτά έκανε ο Παύλος για τους μολυσμένους στην ψυχή, που βοηθούσε τους χωλούς και τους ανάπηρους, κι έντυνε τους γυμνούς και τους αδιάντροπους με τη στολή της πίστεως.

Και στα υλικά πράγματα πολύ τον ξεπερνούσε, αφού είναι πολύ πιο σπουδαίο το να ζης στη φτώχεια κι όμως να βοηθάς τους πεινασμένους, με από το να το κάνης αυτό με το περίσσευμά σου.

Του ενός το σπίτι ήταν ανοιχτό για κάθε ξένο, του άλλου η ψυχή ήταν απλωμένη σ' όλη την οικουμένη κι υποδεχόταν λαούς ολόκληρους. Γι' αυτό και έλεγε· “Η καρδιά μου σας χωράει όλους, τα δικά σας αισθήματα είναι στενά”.

Ο ένας είχε άπειρα πρόβατα και βόδια κι ήταν πρόθυμος να δίνη στους φτωχούς, ο άλλος δεν είχε έξω από το σώμα του τίποτα άλλο, κι όμως μ' αυτό βοηθούσε όσους είχαν ανάγκη.

Φωνάζει και λέει· “Για τις ανάγκες μου και για όσους βρίσκονται μαζί μου

εργάσθηκαν αυτά τα χέρια μου”, γιατί είχε το κέρδος από την εργασία των χεριών του για τους πεινασμένους και δυστυχείς.

Θα πης, τα σκουλήκια και οι πληγές έδιναν στον Ιώβ βαριούς και αβάσταχτους πόνους;

Συμφωνώ κι εγώ, αλλά αν βάλεις από το άλλο μέρος τα βάσανα του Παύλου τόσα χρόνια, και την στέρηση την αδιάκοπη, και τη γύμνια, και τις αλυσίδες, και το δεσμωτήριο, και τους κινδύνους, και τους κατατρεγμούς από τους δικούς του, από τους ξένους, από τους τυράννους, από τον κόσμο όλο, κι αν προσθέσης τα ακόμα πικρότερα, εννοώ τη θλίψη για τους αμαρτωλούς, τη φροντίδα για όλες τις Εκκλησίες, τη στενοχώρια που υπόφερε για καθένα που σκανδαλιζόταν, τότε θα δης πόσο κι από την πέτρα είναι πιο στερεή η ψυχή που τα άντεχε όλα αυτά, κι ότι νικούσε και το σίδηρο και το διαμάντι.

Αυτά λοιπόν που εκείνος τα πάθαινε στο σώμα, ο Παύλος τα πάθαινε στην ψυχή και η λύπη για καθέναν που σκανδαλιζόταν τον κατάτρωγε την ψυχή χειρότερα κι από το κάθε σκουλήκι.

Γι’ αυτό έτρεχαν αδιάκοπα τα δάκρυά του, όχι μόνο τις μέρες αλλά και τις νύχτες και για τον καθένα πιστό πονούσε οξύτερα κι από γυναίκα που γεννά. Γι’ αυτό έλεγε· “Παιδάκια μου, που πάλι με πόνους σας γεννώ”.

Συνεχίζεται...

Απόσπασμα από την Πρώτη ομιλία εις τον Απόστολο Παύλο του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, όπως περιλαμβάνεται στην έκδοση “Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα, τόμος Ε’, Εγκωμιαστικά (Β)”, των εκδόσεων ο Λόγος. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Κωνσταντίνος Λουκάκης.